

TKP 10. Kongre raporu (01.08.2011)

Türkiye Komünist Partisi 10. Kongresinin toplanması kararı 12 Haziran 2011 tarihinde Merkez Komitesi tarafından alındı. Kongre hazırlıklarının Parti Konseyi'nce yürütülmesini yerinde gören MK, bu kurulu 19 Haziranda toplantıya davet ederek kendi varlığına da son vermiştir.

Toplantısında kendi içinden Kongre Hazırlık Komitesi'ni seçen PK Kongre rapor taslağı üstüne çalışmalarını 3 Temmuzda tamamladı. Bu arada parti örgütleri 24-27 Haziran tarihlerinde parti dostlarıyla birlikte bir ilk durum değerlendirmesi için bir araya geldiler.

Raporun örgüte sunulmasını takiben 9-11 Temmuz tarihlerinde bütün parti örgütleri, raporu tartışmak ve Türkiye Konferansı delegelerini seçmek üzere genel üye toplantıları gerçekleştirdiler. Yazılı katkıların da alındığı ve seçilmiş delegelere bir kitapçık halinde ulaştırıldığı haftanın sonunda, 16 ve 17 Temmuz günlerinde Türkiye Konferansı 600'e yakın delegenin katılımıyla gerçekleştirilmiştir.

Bu sürecin sonunda rapor nihai haline getirilmiş ve redaksiyon görevi de Merkez Komite tarafından üstlenilmiştir. Aşağıda bu belgeyi tüm yoldaşlarımızın ve dostlarımızın bilgisine sunuyoruz. Kongre raporu "durum değerlendirmesi" ve "devrimci görevler ve yol haritamız" ve "örgütsel perspektif ve görevlerimiz" başlıklarını taşıyan ve birbirlerini bütünleyen üç ana bölümden oluşmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi 10. Kongre Türkiye Konferansı'ndan ülkemizdeki somut duruma ilişkin değerlendirmelerini geliştirerek, yeni görevlerini tanımlayarak, bu görevlerin altından kalkmasını sağlayacak olan örgütsel yenilenmeyi planlayarak, yeni organlarını belirleyerek, kendine ve işçi sınıfımıza güvenini pekiştirerek çıkmıştır.

Kamuoyuna yapılan ve "Üçüncü Cumhuriyet mutlaka Sosyalist Cumhuriyet olacak !" başlığını taşıyan ilk açıklamada dile getirildiği gibi,

*10. Kongre, seçim sonuçlarının, ülkemizde gerici İkinci Cumhuriyet rejiminin kuruluşunun tamamlanmasını temsil ettiği değerlendirmesini yapmıştır. Türkiye toplumunun, emperyalist işgale karşı ulusal kurtuluş mücadelesi ve bunun peşi sıra imparatorluk rejiminin reddi temellerinde ulaştığı 'cumhuriyet' evresinin içerdiği tarihsel ilerleme ve kazanımlar, bu yeni dönemde bütünüyle tasfiyeye uğramaktadır.

*Tasfiye edilen bu kazanımların kapitalizm koşullarında geri getirilmesi nesnel olarak imkansız hale gelmiştir. Türkiye Komünist Partisi, emekçi halkımızın önündeki biricik ilerleme yolunun sosyalizmden geçmek zorunda olduğunu saptamakta, Üçüncü Cumhuriyet'in yalnızca sosyalist bir karakter taşıyabileceğini ilan etmektedir.

*TKP 12 Haziran seçim sonuçlarını yeni bir ileri atılım için fırsat haline getirecektir.

*TKP solda yeniden yükselen liberal dalgayı durdurmaya karardır.

*TKP Kürt halkının haklı ve meşru özgürlük talepleriyle en içten dayanışma içinde olacak, öte yandan gerici İkinci Cumhuriyetin Kürtlerin özgürleşmesini yakınlaştırmayacağı gerçeğini politikalarında temel eksen olarak vurgulamaya devam edecektir.

*TKP yeni rejimin karşısındaki temel güç olan işçi sınıfı içinde kalıcı mevziler edinmek için güçlü adımlar atacaktır.

*TKP ülkemizin devrimci birikimini Sosyalistlerin Meclislerini inşa etmek üzere harekete geçirecektir.

*10. Kongre, bir yıl sonra toplanacak olan yeni Kongre'ye kadar partinin yeniden yapılandırılmasını karar altına almıştır.”

10. Kongre'nin benimsediği, Suriye ve Ortadoğu'daki gelişmeler, BDP'ye yönelik saldırılar, sosyalist Küba ile dayanışma, emekçi kadınların mücadelesi ve kıdem tazminatı hakkına saldırı konulu kararlar da bu açıklamaya ek olarak yayınlanmıştır.

Böylece partimizin seçimlerin ardından giriştiği değerlendirme ve politikalarını yenileme çalışması bir ayı çok az aşan bir süre içinde tamamlanmış bulunmaktadır. Sosyalizm mücadelesi önümüzdeki yakın vadede mutlaka ileri mevzilere taşınacaktır.

TKP Merkez Komitesi

Siyasi ve örgütsel rapor

A- Durum değerlendirmesi

1) 12 Haziran 2011 seçimleri hangi uğrağı temsil ediyor?

Seçimler birçok örnekte ülkemizin siyasi tarihinde önemli dönemeçleri temsil etmiştir.

Yakın tarihi gözden geçirecek olursak, 2002 seçimleri, düzen siyasetinde, arka planını şiddetli bir mali krizin oluşturduğu köklü bir tasfiye ve yeniden yapılanmaya sahne olmuştu. Bu seçimle 1990'lara özgü mücadeleler kapanacak, örneğin on yılın sonlarında ordunun edindiği fiili siyasi yöneticilik konumu geri çekilmeye başlayacak, daha genel düzeyde ise Türkiye kapitalizminin emperyalist sisteme entegrasyon tipi açısından Soğuk Savaş sonrası gereksinim duyduğu yenilenmenin önü açılacaktı. Burjuva siyasetinde, 1990'larda yaşanan krizlerde biriktirilen yıpranmanın AKP aracılığıyla telafisi edilmesi, ateşte biriken kestanelerin dinci gerici parti eliyle toplanması yoluna girildi.

İlk hükümet döneminde AKP ekonomide kamu mülkiyetinin tasfiyesi, emperyalizmle yeni tipte ve tam boy entegrasyon, toplumsal dokunun dinselleştirilmesi, siyasal yapının bütün bunlara uygun biçimde yapılandırılması yönünde önemli mesafeler almıştır. Ancak değişim, eski yapı adına kemalizmin, sağa veya sola bakan bütün veçheleriyle gösterdiği dirençle karşılaşınca, ortaya, devletin kilitlendiği ve çözülmeye uğradığı bir tablo çıktı.

2007 seçimleri pat durumunun aşılmasına sahne oldu ve Türkiye siyaseti yeni bir rejim doğrultusunda ilerlerken, devletteki kilitlenmenin de açıldığını gördük. Birinci Cumhuriyet tasfiye yoluna sokulurken, emperyalizme uyumlu yeni rejimin islamcı-faşist karakteri giderek belirginleşti.

2011 seçimleri tasfiyenin büyük ölçüde tamamlanışını ve İkinci Cumhuriyetin her alanda inşasını ilan etmiştir. İçinde bulunduğumuz bu inşa süreci derinleştikçe dinselleşme kurumsallaşacak ve hukuksallaşacak, Türkiye militarist ve yayılcı eğilimlerini ABD emperyalizmi paralelinde hayata geçirecek, içerde bunlarla uyum göstermeyen toplumsal dinamikler şiddet ve baskıya maruz kalacaktır. Bu dönemde düzenin kurum ve mekanizmaları arasındaki sürtünmelerin değil uyumun ön planda olması, AKP iktidarının totaliter yapısının kesinleşmesi öngörülmektedir.

Türkiye Komünist Partisi, AKP iktidarının Cumhuriyetin tasfiyesine yöneldiğini saptamakta ve halkı uyarmakta erken davranmış, 2005 yılında Yurtsever Cephe'nin kuruluşuna yönelmiştir. Irak'ın işgaliyle Ortadoğu'ya emperyalizmin doğrudan müdahalesinin gerçekleştiği ve başta AKP hükümeti olmak üzere Türkiye egemen güçlerinin bu gelişmeye uyum sağlamaya yöneldikleri bu evrede partimiz anti-emperyalist mücadelenin önemini altını kuvvetle çizmekle doğru yapmıştır.

2007 seçimlerini izleyen ve AKP'nin düzenin diğer alternatiflerini güçten düşürerek iktidar tekeli oluşturduğu süreçte, TKP aydınlanma ve bağımsızlık mücadelelerinin burjuva bir problematik içinde direnç üretme olanağının tarihsel olarak sıfırlandığını ve bu başlıkların yalnızca sosyalizme bağlandıkları takdirde anlamlandırılabileceğini ortaya atmıştır. Bu aşamada bir temel belge olarak 2008 Yılında Türkiye Cumhuriyeti: Felaketin Eşiğinde broşürü yayınlanmıştır.

Ergenekon soruşturması önce kemalist odakları etkisizleştirmiş, giderek diğer muhalefet odaklarının baskılanması için bir model oluşturmuştur. TSK'nın sürece büyük ölçüde entegre edilmesini, medya, üniversiteler ve yargı operasyonları izlemiştir.

2008-2009 ekonomik krizi AKP liderliğindeki yapıyı sarsmamış tersine (krize karşı yalnızca iktidarın korunma sunabileceğini göstererek) tahkim etmiştir. Bu noktada yoksullaşma ve işsizliğin afet boyutlarına vardığı toplumumuzda gerek tevekkülcü ideolojisi, gerekse sosyal devlet ve dayanışmayı ikame eden tarikat ağlarıyla dinci gericiğin üstlendiği rol ihmal edilemez.

Bütün bu süreçte TKP stratejisi ülkemizde Cumhuriyet'in bir tarihsel ilerleme olduğundan yola çıkmış, bu ilerlemenin bütün kazanımlarıyla tasfiye edilmesine karşı sergilenecek direnişin, işçi sınıfının sorumluluğu olduğuna işaret etmiş, sosyalizm mücadelesinin de "cumhuriyetin kazanımlarını" bir sıçrama tahtası olarak değerlendiren ileri taşınabileceğini savunmuştur.

TKP, bir süredir "cumhuriyetin kazanımları"nın bir sıçrama tahtası oluşturamayacak ölçüde tahrip edildiğini ve tasfiyenin ana hatlarıyla tamamlandığı bir uğrağa ulaştığını gözlemlemekte ve dile getirmektedir. 12 Haziran 2011 seçimleri bu süreçte belirleyici bir noktayı temsil etmektedir. Bu son derece kritik gelişmenin, yani geri dönüşsüz bir aşamaya geçen İkinci Cumhuriyet'in karşısına Sosyalist Üçüncü Cumhuriyet hedefiyle dikilmelidir. Türkiye toprağına burjuva devrim sürecinin önceki evrelerinde düşen, Birinci Cumhuriyet'in kuruluşu ile büyük meşruiyet elde eden, sonrasında Türkiye devrimci hareketi tarafından yaşatılan bağımsızlıkçı ve aydınlanmacı ideolojiler artık yalnızca sosyalist devrim sürecine bağlandıkları oranda anlam kazanabilirler. Türkiye Komünist Partisi, bu bağı güçlendirmek için Türkiye'nin yurtsever, ilerici birikimini sosyalizm projesiyle ilişkilendirmek için yoğun çaba harcamak durumundadır.

2) Seçim başarısızlığından ne anlamalıyız?

Türkiye Komünist Partisi, süresi dört yıla yaklaşan son periyodu sosyalizm hedefine yaptığı vurguyu yükselterek ve sosyalizm mücadelesini toplumsallaştırmak hedefleriyle karşılaşmış, partinin örgütsel yapısını bu görevlerin altından kalkmaya uygun hale getirmek üzere bir dizi önlem denemiştir. Bu dönüşümün İkinci Cumhuriyet rejiminin inşa hızına yetişemediği, hatta çeşitli başlıklarda eksik ve zayıf kaldığı açıklık kazanmış bulunmaktadır.

TKP gerici rejime giden süreçte önemli bir direnç odağı haline gelemediği veya direnç dinamiklerini derleyip toparlayıp bunların önderliğini üstlenemediği, bu anlamda sosyalizmi toplumsallaştıramadığı için "başarısız"dır. Yoksa konu, oy sayılarına, seçim taktiklerine veya propaganda araçlarına indirgenemez, tekil politik açıklamalara sıkıştırılamaz, örgütün kolektif çalışkanlık ve disiplin ölçütleriyle yargılanamaz. TKP siyasal süreçlerdeki değişimleri başarıyla öngörmüş, ancak yeni ihtiyaçları

karşılacak açılımları geliştirmekte ve uygulamakta yeterince etkili olmamıştır. Bu anlamda TKP seçimi önceleyen dönemin bütününde kendisini yetkinleştiremediği için seçimlerde de sosyalizm mücadelesini ilerleten bir sonuca imza atamamıştır.

10. Kongre, TKP'nin yakın dönem siyasal değerlendirmelerinin ana hattına kıskançlıkla sahip çıkmakta, bu hattın etkili hale gelmesine ayakbağı oluşturan siyasal yetersizliklerini mahkum etmekte, örgütsel yetersizliklerinin üstüne ise bir kez daha tam bir kararlılıkla yürümeyi kararlaştırmaktadır.

TKP seçimlere pragmatik koltuk pazarlıkları açısından değil, sosyalizmi toplumsallaştırmak ve etkili bir güç haline getirmek hedefleriyle yaklaşmakla, dolayısıyla seçimlere kendi kimliğiyle katılmakla doğru yapmıştır.

TKP seçimlerde AKP karşıtlığını esas almakla, başta CHP olmak üzere diğer partileri AKP'nin önderliğinde devam eden sürece, yani İkinci Cumhuriyet rejiminin kurulmasına muhalefet edemeyecekleri, tersine bu sürece eklenme eğilimi gösterdikleri için eleştirmekle, sosyalizmin güncelliğini vurgulamakla, özel olarak TKP'ye oy verme gerekçelerini anlatmaya yoğunlaşmakla asla hata yapmış değildir.

Ancak TKP, bütün bunları etkili biçimde pratiğe dökerek bir örgütlülük sergileyemediği için partinin merkez kurulları ve önderliğinden tabandaki militanlarına kadar, tepeden tırnağa sorumludur. Bu kolektif sorumluluk etrafından dolanılmayacak, üstü örtülemeyecek kadar ciddidir. Bu koşullarda TKP 10. Kongresi, gerek siyasal gerekse örgütsel gündemleriyle, devrimci siyasetini güncellemeyi, etkili ve yaratıcı açılım ve araçlar geliştirmeyi, sorunlarıyla yüzleşmeyi hedeflemiştir. 10. Kongre saptadığı sorunların bir kısmının hemen çözülebileceğini saptamakta, geri kalanları ise mutlaka çözüm yoluna sokacağını ilan etmektedir.

TKP 11. Kongresi yaklaşık bir yıl sonra bu anlamda siyasal ve örgütsel ilerlemeler zemininde toplanacaktır.

3) Solda tasfiye veya liberalleştirme

Türkiye solu 2000'li yılları milliyetçiliğin ve liberalizmin kuşatması altında geçirdi. TKP'nin milliyetçilikle suçlanması dayanaksız bir karalamadır. TKP belgelerinde ve TKP'yi temsil eden yazılı veya sözlü açıklamalarda milliyetçiliği çağrıştıracak tek bir gölge gösterilemez.

Milliyetçilik sapmasının çekirdeği sınıf uzlaşmacılığıdır. Oysa TKP "ulusal yarar" kavramını reddetmek ve "ülke yararı" kavramını geliştirmekle bu konudaki duyarlılığını göstermiştir.

Milliyetçilik sapması bir ulusal topluluğu bir diğerine göre ayrıcalıklı görmeyi içermek zorundadır. Buna karşılık TKP kendisini bütün kökenlerden işçi sınıfının partisi olarak tanımlamaktadır.

Sınıf mücadelesi ve emperyalizm gibi kavramları demode sayan sol-liberallerin tezlerinin karalamadan ibaret olması ise, TKP'nin sorunsuz olduğunu kanıtlamamaktadır. Sorunumuz, TKP'nin yurtseverlik ve anti-emperyalist mücadeleyi öne çıkardığı için burjuva milliyetçiliğiyle benzeşmesi değil, sosyalist yurtseverliği ve sosyalist aydınlanmacılığı toplumsal düzeyde algılanan güçlü politik kulvarlar haline getirememiş olmamızdır.

Bu süreçte solun önüne birbirinden beter iki seçenek çıktı: kemalizmin tasfiyesine eklenerek etkisizleşmek, ya da İkinci Cumhuriyetçiliğin dümen suyunda gericiliği ve emperyalizmi meşrulaştırmak üzere işlev üstlenmek. Sosyalist sol bu açmazda eritilemediyse, bu kazanım en başta TKP'nin emeğinin ürünü olmuştur.

Ergenekon operasyon ve davasının kontrgerillanın tasfiyesi değil, yeniden yapılandırılması anlamına geldiği, AKP, emperyalizm ve gericilik karşıtlığının suç haline getirilmek istendiği, bu sürecin demokratikleşme değil islami-faşist bir yükseliş anlamına geldiği yolundaki uyarıların soldaki başlıca kaynağı TKP'dir. Liberal solun bir dönemki ana kulvarı "özgürlükçü sol" meclis kürsüsündeki yansısının dışında etkili olamadıysa, son olarak 12 Eylül 2010 referandumunda sol açık veya utangaç bir AKP'ciliğe teslim edilmediyse, TKP'nin mücadelesi hatırlanmak zorundadır.

TKP düzenin solu yerleştirmek istediği tabloyu bozmuştur. Ancak ne bu yöndeki çabalar tükenmiştir, ne de sosyalist devrimci hattımız toplumsal bir güç konumuna taşınabilmiştir.

Tersine içinde bulunduğumuz dönem, dünya ekonomik krizini izlemesi rastlantı sayılamayacak biçimde, solun başkalaştırılmasına yönelik operasyonun "küresel" bir atağına sahne olmaktadır. Bir önceki operasyon öncelikle emperyalist AB'ye entegrasyon süreçlerini esas alırken, şimdiki Obama ABD'sinin emperyalist saldırganlığa yaptığı makyaj, Ortadoğu'da yeniden yapılandırma programının devrim ve demokratikleşme imajıyla sol tarafından alkışlanması eksenine oturtulmaktadır. Türkiye'de bu tabloya, İkinci Cumhuriyet Anayasası'nın, Kürt halkını ve solu da kapsayan bir toplumsal uzlaşma olarak lanse edilmesi eklenmektedir. İkinci Cumhuriyet rejimine ve Anayasasına entegre olan bir solun "sahte sol" olarak nitelenmeyi hak ettiği açıktır.

Somut olarak popüler anlamda sosyalizm olarak tanımlanabilecek bir alan, herbiri İkinci Cumhuriyet'e eklemleme eğilimi gösteren sosyal-demokrat ve liberal-sol akımlar tarafından sıkıştırılmaktadır. Seçim sonuçlarına bakıldığında, TKP'nin az oy almasına üzülenlerin oy verenlerden çok daha fazla olduğunu düşünebiliriz. Ancak bu düşünce, aynı sonuçların, şu veya bu ölçüde, TKP'nin siyasal pozisyonlarına verilmiş bir "sınav notu" olarak algılanmasını geçersizleştirmeyecektir. Dolayısıyla aslında partimizin sola yönelik operasyonlara karşı açtığı devrimci kulvarın, 12 Haziranla birlikte daralma riski yaşadığı görülmüştür. Oysa yaşanan süreç Türkiye'yi bu kez de komşu Suriye'ye yönelik emperyalist planın parçası hatta öznesi olmaya taşımaktadır ve solda ilkeli, anti-emperyalist, kişilikli bir duruşun hayati önemi yükselmektedir.

TKP sol ve sosyalizm alanının temsiliyetini kendi hattında ve örgütsel varlığında somutlamak göreviyle yüz yüzedir. TKP pozisyonlarını daha ikna edici kılmak, bu amaçla teorik üretime, ideolojik gelişkinliğe daha fazla önem vermek, kadrolarını bu açılardan donatmakla yükümlüdür. Bu başlıkta niteliğimizi ve niceliğimizi geliştirme görevleri birbirinin karşısına konamaz. TKP aynı anda hem daha donanımlı hem daha büyük bir parti haline, mümkün olan en kısa sürede, gelmek zorundadır. Bu açıdan partimiz hedeflerini güncelleyecek ve titizlikle takip edecektir.

4) Kürt dinamiğinin sosyalizmden uzaklaşmasına seyirci kalmayacağız

Kürt ulusal hareketi sözünü ettiğimiz bu süreçte kendi ulusal platformunu güçlendirmiş, siyasal gücünü ve özgüvenini arttırmıştır.

Türkiye Komünist Partisi ulusal sorunu sınıf kavramının yol açıcılığında ve sosyalizm hedefinden en küçük bir sapma göstermeksizin ele almak biçiminde özetleyebileceğimiz bir geleneği temsil etmektedir. Bu geleneğimize sıkı sıkıya sarılarak yaşanan gelişmeleri kucaklayan açılımlar gerçekleştirmek durumundayız.

Kürt kimliğini inkar eden ve esasen asimilasyonu programlaştıran Birinci Cumhuriyetin Kürt emekçileri için bir seçenek oluşturamayacağı solun tarihsel tezidir ve TKP bu teze her zaman sahip çıkmıştır.

TKP'nin, halkların gönüllü birliğinin sosyalizminde temin edileceği yaklaşımı Birinci Cumhuriyet'in korunmasına indirgenemez ve buna sığmaz.

TKP, marksizm-leninizmin temel ilkelerine sahip çıkarak işçi sınıfını ulusal, etnik kökene göre tasnif etmeyi reddetmiş ve kendisini tüm kökenlerden işçi sınıfımızın partisi olarak ilan etmiş ve bu yönde yapılandırmıştır.

Bu sağlıklı ve temel pozisyonların, “demokratik özerklik” programının bir yandan toplumsal bir seçenek haline geldiği günümüz koşullarında geliştirilmesi göreviyle karşı karşıyayız. Bu görevin ihmal edilmesi, önceki dönemde geliştirdiğimiz devrimci pozisyonlarımızın kuru ezber kalıplarına dönmesinden başka sonuç vermeyecektir. Oysa Kürt ulusal hareketinin “demokratik özerklik” açılımı, İkinci Cumhuriyet cephesi tarafından pazarlık muhatabı olarak kabul edilmekte ve gerici, emperyalist dönüşümlerin içine yerleştirilmek istenmektedir. Egemen güçler Kürt hareketini bu sürece kolu kanadı budanmış olarak sokmayı amaçlayarak bir yandan da devlet terörünü ve keyfi bir saldırganlığı yükseltmektedirler.

Bu koşullarda, planların ne kadar yol aldığı bir analiz konusu olmakla birlikte, TKP bu sürece anti-emperyalist ölçütlerle müdahale etmekten geri durmayacaktır. TKP, bugünkü dünya ve Türkiye koşullarında “demokratik özerkliğin” içinin nasıl doldurulabileceğinin bilincinde olarak, bu kavramın ve olası uygulamalarının halklarımızı birbirinden uzaklaştıracak, kapitalist sömürüye ve emperyalist tahakküme ivme kazandıracak bir doğrultuya çekilmesine kararlılıkla karşı duracaktır.

5) TKP solda yalnızlığı nasıl kıracak?

Solda TKP'nin yalnızlığı yukarıda değindiğimiz farklı boyutların ve bizim gösterdiğimiz eksikliklerin bir bileşkesidir. Yalnızlaşmanın parti üstünde ciddi bir basınç oluşturduğu açıktır ve Cepheleşme açılımımızın sonuç vermemesinde bu durumun payı büyüktür.

Cepheleşme'yi Cephe'den ayıran temel unsur, TKP'nin mümkünse diğer sol güçlerin de ortak emeğiyle düzene karşı oluşan direnç odaklarına tutunması, bunları derinleştirmesi, siyasallaştırması, önderlik oluşturması, bu yolla sosyalizmi toplumsallaştırması hedefleriydi. “Dar haliyle cephe” ise sol içi güç birliği girişimi olarak algılanmaya açıktı.

Parti merkezinin bıraktığı boşlukların ve sürecin iyi yönetilememesinin sonucunda, açılımın bu toplumsal ayağına gereken özen gösterilememiş ve dikkatler sol içi ilişkilere kaymıştır. Bu eksen kayması, partiye zaman ve enerji kaybettiren, seçim çalışmalarına konsantre olunmasını geciktiren bir yanlış olarak 10. Kongre tarafından mahkum edilmektedir.

Sosyalizm mücadelesini toplumsallaştırmak görevi güncelliğini korumaktadır. Sol içi ilişkilerde ise güç birliği projeleri gerçekçi olmadığı gibi bu uğrakta verim de vaat etmemektedir. TKP kısa erimde sol içi kurumsal işbirliklerine yönelik bir beklentiye dayanmaksızın, kendi gelişimini ve etkisini artırmaya yoğunlaşacaktır.

Kuşkusuz, bu önceliğe solun diğer kesimlerine ve Kürt ulusal hareketine dönük sektör tutumun eşlik etmesine izin verilmeyecek, tersine bu güçlerle dostça diyalog geliştirmeye özen gösterilecektir.

6) İkinci Cumhuriyete karşı temel güç işçi sınıfıdır

Emekçilerin en yoksul kesimlerinin ve küçük mülk sahipleriyle burjuvazinin alt katmanlarının, dinsellemenin ideolojik ve pragmatik yönlerine angaje olmaları veya tutsak düşmeleri çok rastlanır bir durumdur. Benzer mekanizmalar tarım emekçileri için de geçerlidir.

Diğer yanda, bir uçta solun başkalaştırılmasını, diğer uçta ise dincilikle neo-liberalizm arasındaki izdivacı içeren ideolojik dönüşümler karşısında aydınlar savrulmaya devam etmektedirler. Bu dönüşümlere verilen aydın tepkileri, sosyalizmin başlı başına bir çekim merkezi olamadığı koşullarda bugüne kadar sürekli salınım göstermiş ve bu koşullara karşı mücadeleyi değil, bu koşulların kabullenilmesini temel alan farklı denemeler, sosyalizme karşı bir direncin oluşmasına neden olmuştur. Sosyalizmin başlı başına bir seçenek olamayacağı, günümüz Türkiye'sinde neredeyse bir "aydın önkabulü" haline gelmiştir.

Türkiye'de işçi sınıfının uzunca süredir bir "hareket" oluşturmadığı, kendisini bir mücadele veya devinimle gösteren kolektif kimliğe sahip olamadığı açıktır. Sendikalar, üye sayılarının düzenli biçimde azalması bir yana, bu boşluğu doldurabilecek kurumlar olmaktan çoktandır yapısal olarak uzak düşmüşlerdir. Bu koşullarda işçilerin daha küçük öbekler halinde ve/veya diğer toplumsal sınıfların belirleyici etkileri altında tutum geliştirdikleri görülmektedir. Bu dramatik tabloya karşın, işçi sınıfının yalnızca tarihsel misyonu değil, güncel önemi de sürmektedir.

Bunun bir yansıması olarak, AKP önderliğindeki süreçler çeşitli toplumsal kesimleri ve sınıfları kendi sistemlikleri içinde anlamlandırırken işçi sınıfını, sendika bürokrasisi dışında yok saymaktadır. Bir siyasal ve toplumsal hareket oluşturduğunu söyleyemediğimiz dağınık bir işçi sınıfı bile İkinci Cumhuriyet tarafından düşman görülmeye devam edilecektir.

Bizim tarafımıza bakıldığında ise TKP'nin son dönemlerde aşağı yukarı bütün önemli işçi hareketlerinin içinde kendisine yer açması ve etkili olması rastlantı sayılamaz. TKP bu alanda ısrarlı olmalı, araçlarını yetkinleştirmeli, genç işçi kadroları donatmalı ve bu kadroların önünü açmalıdır. Parti hattının en sadık ve kararlı sahiplencilerinin işçi sınıfının içinden çıkacağından kuşku duyulmamalıdır. Önümüzdeki mücadele dönemi genç bir öncü işçi kuşağını yetiştirmek açısından son derece büyük bir önem taşımaktadır.

Kuşkusuz bu vurgu başka alanların küçümsenmesine vesile olmamalıdır. İkinci Cumhuriyet çok düşük bir yaş ortalamasına sahip olan Türkiye toplumunda gençlere somut gelecek vaat etmemektedir. TKP gençlik içinde anlamlı bir zemine sahiptir. Yine rejim değişikliğinin temel direklerinden birinin kadınların aşağılanması olduğu açıktır. TKP kadınların mücadelesini sıçratmak göreviyle karşı karşıyadır. İkinci Cumhuriyetin hazırlık süreci Alevi dinamiği söz konusu olduğunda başarısız bir sicile sahiptir ve TKP'nin bu kesimdeki etkinliği ve etkisi artmaktadır. İşçi sınıfının teknik eleman, mimar ve mühendisler gibi kesimlerinin yüz yüze olduğu saldırılara karşı TKP'nin etkin bir mücadele verme şansı vardır. Sanatçılar ve aydınlar ağır bir saldırıyla karşı karşıyadır ve TKP bu alanda da atılım yapmak zorundadır...

ayılarını arttırabileceğimiz ve nesnel olarak İkinci Cumhuriyet rejimine karşı toplumsal dinamizmi temsil eden bu alanlara yoğunlaşmayı sürdüreceğimiz açıktır. İşçi sınıfına yapılan vurgu bunların alternatifi değil, tümünün ilişkilendirilmesi gereken temel bağlamı ifade etmektedir.

7) Gençleşme sürmeli, örgütsel dönüşüm tamamlanmalıdır

Partimizin örgütsel planda başlattığı gençleşme toplumsal ölçekte sürdürülecektir. Bunun parti önderliğinin yeniden yapılandırılması ile sınırlı bir yönelim olarak anlaşılması son derece yetersiz olur. Gençlik asıl anlamını, İkinci Cumhuriyete karşı mücadelede ve sosyalizm alternatifinin toplumsal tabanı olması açısından bulmaktadır. Geçtiğimiz dönemde üniversiteli ve liseli gençliğin gösterdiği direnç, bu dinamiklerin bir bölümü partili mücadele standartlarına uzak dışavurumlara sahip olsa da, ciddiye alınmalı, bu direncin maddi temellerinin güçlü olduğu gözden kaçmamalıdır. Gençliğin üzerindeki geleceksizlik baskısı ve nüfusun diğer kesimlerinden farklı diri karakteri, bu maddi temellerin en kısa özetidir.

Türkiye Komünist Partisi liseli gençlik içinde bulunduğu zengin damarlarla 2011 bahar aylarındaki mücadelelerde aktif bir önderlik sergilemiş, seçim döneminde gençliğin temsiliyeti açısından çarpıcı adımlar atmış ve bu alanda güçlü bir örgütlenmeyi gerçekleştirmeye en fazla aday siyasi hareket olarak umut vermiştir.

Ancak TKP gençleşme doğrultusunda attığı adımları bilinçli ve programlı bir kadrolaşma çalışmasıyla taçlandırmamış, yarım bırakmıştır. Toplumsal bir çıkışın partinin kadrolaşma çalışmalarında yansılarını olmaksızın gerçekleştirilmesi ise mümkün değildir.

Benzeri bir konsantrasyonun işçi gençliğe de gösterilmesi gerektiği açıktır. Öğrenci gençlikle işçi gençlik arasındaki geçişkenliğin artmakta olması önemli bir veridir.

Seçim verileri partimizin örgütlü faaliyeti ile ulaştığı toplumsal karşılıklar arasında bir bağıntı olmadığını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Etkimizin sınırlı kalmasını doğrudan belirlemese de parti üyelerinin verimli istihdamı, işleyişimizin disiplin düzeyi, parti içi iletişim kanallarının akışkanlığı gibi başlıklarda da çeşitli sorunlarımız olduğu görülmüştür. Türkiye Komünist Partisi yönetsel mekanizmalarını, öncü kadrolarının siyasal angajmanını, yöneticilik ve üyelik anlayışını mercek altına aldığı örgütsel dönüşümü tamamlayamamış olmasının bedelini ödemiştir.

10. Kongre Merkez Komite'yi bu doğrultuda tereddütsüz, cesur ve köklü önlemler geliştirmekle görevli kılmıştır.

B- Devrimci görevler ve yol haritamız

1) Üçüncü Cumhuriyet için, Sosyalist Cumhuriyet için görev başına!

ABD emperyalizminin AKP eliyle sürdürmekte olduğu gerici operasyon ana hatlarıyla başarıya ulaşmış, Türkiye'yi 1920'lerdeki kuruluş felsefesiyle ilişkilendiren bütün bağlar kesilmiştir. İslamcı, sermayenin emek karşısında kendini çok daha az kurala bağlı hissettiği, ABD'nin bölgesel açılımlarına yerleştirilmek konusunda daha fazla imkan sağlayan İkinci Cumhuriyetin istikrara kavuşup kavuşmayacağı, yoluna hangi model üzerinden devam edeceği belirsizdir. ABD dahil olmak üzere hiçbir gücün mutlak anlamda hakim olamayacağı bu süreci TKP "felaket"e değil, çıkış yoluna işaret ederek göğüsleyecektir.

İkinci Cumhuriyetin halkımız ve bütün bölge halklarına dönük saldırılarını püskürtmek, "daha kötüsü olmasın" duygusuyla hareketsizleşen ve sindirilen geniş kesimleri "başka bir Türkiye"nin mümkün olduğuna inandırmaktan geçmektedir. Türkiye'nin gündemine "Üçüncü Cumhuriyet", sosyalist karakteriyle, komünistler tarafından sokulacaktır.

10. Kongre cumhuriyetin ilanından bu yana yaşanan dönemi ve geleceği betimlemek ve kavramsallaştırmak açısından Birinci, İkinci, Üçüncü sıfatlarının ön açıcı olduklarının bilinciyle hareket etmektedir. İkinci Cumhuriyet kavramı ülkemizde bir rejim değişikliği yaşandığını güçlü biçimde temsil ederken, 1923'le anılan dönemin korunması veya restorasyonunun yalnızca ideolojik bir yanlış olmakla kalmayacağını, aynı zamanda nesnel açıdan olanaksızlığını da anlatmaktadır. Üçüncü Cumhuriyet kavramı ise, sosyalizm mücadelesini genel geçer, yüzeysel, ikna edici ve örgütleyici olmayan bir sosyalizm propagandasının ötesinde kapitalizmin güncel biçimlenişine karşı somut bir mücadele zeminine yerleştirme olanağı sağlamaktadır. 10. Kongre tam da bu değerlerin hayata geçirilebilmesi için, numaralandırmanın kalıpcı, ezberci, sorumsuz ve gelişigüzel kullanılmasına karşı titiz davranmanın zorunlu olduğunu altını çizmektedir.

1.a) İkinci Cumhuriyet'in emek düşmanı yönetici sınıfı, tek başına öncü karakterli eylemlerle, halkın "mücadele" azmini artıracakları varsayılan örnekler çoğaltarak geriletilmez. Amerikancı, gerici, piyasacı egemenler, onlara en fazla güç veren alanda, toplumsal örgütlenme alanında devrimci hareket belli mevziler elde etmediği sürece, uğursuz rollerini oynamaya devam edeceklerdir. Önümüzdeki dönem, TKP her düzlemde toplumsal örgütlenmelerin oluşturulması ve güçlendirilmesi görevini merkeze koyarak hareket edecektir.

1.b) Türkiye Komünist Partisi, İkinci Cumhuriyet'le uyum sorunlarını çözen Cumhuriyet Halk Partisi'nin Türkiye sosyalist hareketini kuşatmasının, ondan enerji çalmasının önüne mutlaka geçecektir. Parti bu bağlamda özel bir örgütlenmeye gidecek, şu ya da bu düşünceyle CHP çatısı altında yer alan sosyalistleri, sermaye düzeninin ekmeğine yağ sürmekten alıkoyacak kanallar yaratacaktır.

1.c) İkinci Cumhuriyet'in şu ana kadarki sürükleyici gücü olan AKP'nin toplumsal tabanından kısa erimde bir tek emek-sermaye çelişkisini somut bir biçimde yaşayan işçi kesimleri koparılabilir. Bunun dışında AKP destekçilerini en fazla düşündürecek ve siyasal-ideolojik tercihlerini sorgulatacak olan, AKP'ye boyun eğmeyenlerin güçlenmesi olacaktır. Türkiye Komünist Partisi, AKP'nin teşhirinde, onun işçi sınıfına dönük saldırılarını daha fazla öne çıkartan bir tarz izleyecektir.

1.d) AKP iktidarının uygulamalarına karşı kentli emekçilerden orta sınıflara oldukça geniş bir kesimde hissedilen "yaşam tarzı" kaygısı, komünistlerin yetersiz kalması, ama daha çok CHP'nin marifeti sonucunda bir dirence dönüşmekten alakonmuştur. Bu kaygı hiç kuşkusuz ortadan kalkmayacak ve Türkiye'nin gelecekteki mücadele pratiği açısından önemli bir veri olmaya devam edecektir. Bununla birlikte, söz konusu kaygı, komünistler tarafından daha geniş bir siyasal çerçevenin içine yerleştirilmediği sürece, İkinci Cumhuriyet'in efendilerini asla rahatsız etmeyecektir. Dolayısıyla, TKP söz konusu kaygılara daha müdahaleci ve dönüştürücü bir tarzla yaklaşacaktır. İkinci Cumhuriyetin dinsel referanslarla biçimlendirdiği toplumsal ve siyasal yaşantıdan rahatsızlık duyan geniş kesimlerin içinde küçümsenmeyecek bir bölümü rahatsızlıklarını sermaye düzeninin reddi noktasına taşıyabilir. Yeter ki, onlara güven veren ve ufuk açan bir devrimci örgütlenmenin etkisini hissetsinler.

1.e) Türkiye Komünist Partisi, İkinci Cumhuriyet'in toplumsal tabanını gençlik içinde eritmeye kararlıdır. Partinin son yıllarda başlattığı "gençliği örgütleme" hamlesinin yetersizliği açık bir veri

olmakla birlikte, bardağın yavaş yavaş dolmaya başladığı hesaba katılmalıdır. Bu doğrultuda, işçi ve öğrenci gençliğin örgütlenmesi için, bugüne kadarki kazanımlarımızla çelişmeyen yeni araçlar yaratılacaktır. 10. Kongre Merkez Komite'yi bu çerçevede görevlendirir.

2) İkinci Cumhuriyet solculuğu ile mücadele sarsaklanamaz

Türkiye Komünist Partisi, "sol"u, emperyalizm karşısında direnci zayıf düşürülmüş, yeri geldiğinde emperyalist projelerde rol üstlenmekten çekinmeyen, sermaye sınıfıyla işbirliğini doğal karşılayan, piyasayı kimi örneklerde özgürleştirici bir unsur olarak gören, gericiilik karşısında havlu atan unsurların temsil etmesi için sürdürülen çok yönlü çabalar karşısında kendi ilke ve konumlanışını esnetmek bir yana, güçlendirecektir. Siyasi iktidar, yeniden yapılandırılan Türkiye siyasetine uyum gösterecek bir "sosyalist hareket" tasarlarırken bir yandan devlet zoruna güvenmekte, öte yandan büyük ölçüde elinde tuttuğu medya ve akademiye kullanarak sola ideolojik müdahalelerde bulunmaktadır. Türkiye Komünist Partisi, bu operasyona karşı kendi direncini yükseltirken, Türkiye'nin toplam devrimci potansiyelinin bu "sahte sol" tarafından kemirilmesini engellemek için yoğun çaba harcayacaktır.

2.a) Türkiye Komünist Partisi, "sahte sol"u ideolojik olarak geriletme için yayınlarını daha etkili kullanacak, gerektiğinde polemikten kaçınmayacaktır.

2.b) Marksist-Leninist Araştırmalar Merkezi, dünya ve Türkiye'deki gelişmelere ilişkin tutum alınması ve devrimci müdahalelerin yapılmasına yardım edecek kuramsal çalışmalar örgütleyecek, düzenli konferans ve tartışma toplantıları gerçekleştirecektir.

2.c) TKP Merkez Komitesi, devrimci parti ve örgütler arasında siyasal gelişmelerle ilgili sistematik görüş alış verişine uygun mekanizmaların oluşumu için inisiyatif alacaktır.

2.d) "Sahte sol" tasarımının uluslararası ölçekte sürmekte olduğu gerçeğinden hareketle TKP Uluslararası İlişkiler Bürosu, devrimci komünist partileriyle halihazırdaki işbirliği kanallarını genişletecek, kardeş partilerin deneyimlerini TKP üyelerine ve ülkemiz ilerici kamuoyuna aktarmak için araçlar geliştirecektir.

3) İşçi sınıfının örgütlenmesinde ileri örnekler yaratılacak

Türkiye Komünist Partisi'nin işçi sınıfını daha direngen ve örgütlü kılmak, onu sosyalist siyasete yakınlaştırmak amacıyla gündeme getirdiği "ara yüzey" deneyleri kısmi başarılar dışında partinin sınıf içinde kök salmasına yardımcı olmamıştır. Bu durum tek başına partinin öznel yetersizlikleriyle açıklanamaz. Türkiye işçi sınıfı, bir bütün olarak bu tür denemelere enerji katacak bir canlılık sergilememiş, TEKEL direnişi gibi örnekler, genel siyasi dengeler üzerinde muazzam etki yaratırken, sınıfın örgütlenme alışkanlıklarını ne yazık ki ileriye çekmemiştir. Bu koşullarda ülkeyi aydınlığa taşıyacak biricik güç olarak Türkiye işçi sınıfının örgütlenmesi ve siyasallaşması konusunda TKP "toptancı" modellerle hareket etmeye devam etmek yerine, işçi hareketinin bütününe etkileyecek kritik örneklere odaklanmayı tercih edecek, bunun yanı sıra bütünlüklü bir sıçramanın önkoşulu olan

asgari örgütlülüğü sağlamak için tüm sektörlerde bire bir çalışmaya öncelik tanıyacaktır. Bir süre sonra mutlaka gereksineceğimiz ara yüzey örgütlenmelerinin sağlam bir zemine dayanması için de bu çalışmalarda yol alınması gerekmektedir.

3.a) Kongre sonrasında partinin odaklanacağı sınıf çalışmaları tüm işçi birimlerinin katıldığı bir hazırlık sürecinde derhal belirlenecek ve bu çalışmalara güç aktarılacaktır.

3.b) Türkiye Komünist Partisi, bütün sendika ve meslek odalarında tek bir program ve kimlik, ancak farklı somut hedeflerle çalışmalarını sürdürecektir, hiçbir sektörde ekonomik mücadelenin adresine ilişkin bir belirsizlik bırakılmayacaktır.

3.c) Bir eğitim ve örgütlenme aracı olarak İşçi Okulları yeniden yapılandırılıp, devreye sokulacaktır. Bu okulların genç işçilere hitap etmesine öncelik verilecektir.

3.d) Partinin yerelliklerde oluşumuna önderlik edeceği Meclislerin sınıf karakteri kazanması, emekçi kitlelerin yaşam alanlarında siyasallaşmaları için araçlar geliştirilecektir.

3.e) Türkiye Komünist Partisi mücadele eden işçinin haklarını savunan, onlarla dayanışma örgütleyen, onların sesini ve taleplerini toplumun tüm kesimlerine aktaran bir merkez oluşturacaktır.

4) Kürt sorununda sınıfsal bakış ve sosyalist perspektif yeni verilerle güncellenecek

İkinci Cumhuriyet'in geleceğini en fazla belirleyecek olan güçlerden biri hiç kuşkusuz Kürt siyaseti olacaktır. Son derece karmaşık bir dönemde kendini konsolide etmeyi beceren Kürt ulusal hareketi bir yandan Kürt halkının haklı taleplerini temsil ederken öte yandan emekçi kitleler açısından sadece yıkım anlamına gelen İkinci Cumhuriyet'e tarihsel meşruiyet kazandırabilecek biricik siyasal özne haline gelmiştir. TKP bu çelişik durumda, Kürt halkının özgürlük taleplerinin yanında ikirciksiz biçimde yerini alır. Kürt ulusal hareketi, bu taleplerin bugüne kadarki temel taşıyıcısı olarak, Türkiye sosyalist hareketinin veri alması gereken bir unsur olma özelliğini korumaktadır. TKP bu gerçeği hesaba katarak politika geliştirirken, İkinci Cumhuriyet'e meşruiyet kazandıracak, onun karşı-devrimci açılımlarına "özgürlükçü", "demokrat" görüntü verecek her tür yönelime karşı duracaktır. Bu bağlamda TKP'nin tutumunu soyut modeller belirlemeyecek, bölgede ve Türkiye'deki bütün gelişmelerde Kürt ve Türk halkının özgürlük ve eşitlik taleplerinin emekçi sınıfların tarihsel çıkarlarıyla uyum sağlaması ve emperyalist projelerden bağımsız bir zemine taşınması esas alınacaktır.

4.a) Bugün gelinen noktada "demokratik özerklik" talebine Kürt halkının kendi hakları ve özelemleri açısından yaklaşılması ile "demokratik özerkliğin" tüm Türkiye için bir çözüm, hatta "sosyalizme açılan yol" olarak gösterilmesi arasında çok ciddi bir fark vardır. TKP'nin, bunlardan ilkinin ikincisiyle ambalajlanarak ortaya sürülmesi gibi eğilimlere temelde itirazı bulunmaktadır. Çünkü günümüz dünyasında "yerelleşme", "ademi merkezîyetçilik" gibi kavramlarla birlikte anılan özerklik, klasik anlamda "yerel yönetimlerin güçlendirilmesinden" daha kapsamlı, onun ötesine geçen bir yönelimdir.

Bu içeriğiyle özerklik, sermayenin emek üzerindeki tahakkümünü pekiştirme, sermaye sınıfının "ucuz işgücü" ve azami kâr aranımlarının önünü tamamen açma, işçi sınıfının ülke ölçeğindeki birliğini daha küçük birimler ve bölgesel odaklanmalarla engelleme ve nihayet emperyalist projelerle bütünleşme gibi bağlamlara sahiptir.

TKP 10. Kongresi, Kürt halkının kendi kendisini yönetme iradesinin güçlenmesinden asla kaygı duyulamayacağını savunur ve ilan eder.

Öte yandan TKP, Türk ve Kürt emekçilerinin ve coğrafyamızın emperyalist-kapitalist sömürü ve bağımlılığa mahkumiyeti anlamına gelen bağlamın tereddütsüz karşısında konum alır.

4.b) İkinci Cumhuriyet'in gevşek bir idari yapıya sahip olması ve bu gevşek yapıyı Türkiye Cumhuriyeti sınırları dışına taşıması, ABD yönetimi ile AKP iktidarı arasındaki temel uzlaşma konularından biridir. Avrupa Birliği'nin de "yerelleşme" adı altında benzer doğrultuda politikaları yıllardır dayattığı ve birçok ülkeye yerleştirdiği hesaba katıldığında, Türkiye'de merkezi iktidarın rolünün azaltılarak gücün yerelliklere kaydırılmasına komünistlerin onay vermesi söz konusu olamaz. TKP, Anayasa tartışmalarında Kürt halkının haklı talepleriyle uluslararası sermayenin ve gericiliğin istemlerini birbirinden ayırmak için aktif politikalar üretecektir.

4.c) TKP, Kürt ulusal hareketi ile geride bıraktığımız birkaç yıl içinde kesintiye uğrayan ilişkilerin yeniden kurulması için üzerine düşeni yapacak, hareketin politik tercihlerini anlamak ve anlamlandırmak için temas noktalarını geliştirecek, kendi tutumunu da mümkün olduğunca açık bir biçimde aktarmanın yollarını arayacaktır. Bunun daha özenli bir politik dil gerektirdiği TKP için açıktır. Bununla birlikte, TKP'nin kendi bağımsız siyasi ve örgütsel faaliyetine dönük herhangi bir müdahaleye kayıtsız kalmayacağı da bilinmelidir.

5) Öğrenci çalışmalarımız için kurultay

Türkiye Komünist Partisi, öğrenci gençliğin örgütlenmesi konusunda, partinin kongrede belirlenen yakın dönem stratejisiyle uyumlu dönem hedefleri belirlemek amacıyla Eylül ayında tüm öğrenci birimlerinin katılımıyla bir kurultay düzenleyecektir.

5.a) Kurultaya öğrenci birimleri dışında nasıl bir katılım gösterileceği MK tarafından belirlenecektir.

5.b) Kurultayda TKP'li öğrenciler çalışmasının daha fazla kişilik kazanması, yönetsel yapısının katılımı artırıcı bir biçimde yeniden yapılandırılması için yollar aranacaktır.

5.c) Öğrenci çalışmasında yaşanan kadrolaşma sıkıntısının aşılması için MK özel önlemler geliştirecek, bu konuyu Kurultay gündemine çözüm yolları ile birlikte sokacaktır.

6. Sosyalistlerin Meclisleri için İleri!

Türkiye'de devrimci siyasetin toplumsallık kazanabilmesi için yerelliklerde kök salmak mutlak bir zorunluluktur. TKP işyeri örgütlenmeleri ile karşı karşıya koymaksızın yerelliklerde sosyalist ideoloji ve örgütlenmenin güçlenmesi için öncülük etmek durumundadır. Parti, yerel dinamikler ve sorunlar ile memleket meseleleri arasındaki bağlantıyı ustalıkla kuracak siyasal birikime sahiptir.

Bir yandan rejim değişikliğinin yarattığı doğrudan basınca, diğer yandan sosyal-demokrasi ve liberal sol kesimlerdeki girişimlerin başkalaştırıcı etkisine karşı sosyalizmin toplumsal düzeyde yeni bir atağa kalkması ertelenemez bir görevdir.

Yaşanan rejim değişikliği, geriletici etkilerinin yanı sıra, bıraktığı boşluklar nedeniyle sosyalizm mücadelesinin topluma kök salması, etkin bir politik adres olarak yapılandırılması için bir olanağı da ortaya çıkartmaktadır. Bu olanağın ve görevin, partimizin geride bıraktığı dönem yaşadığı yetersizliklere kurban edilmemesi yaşamsal önemdedir. Bu noktada siyasal eksikler ve yaratıcılık eksikliği, gereken hızda hareket edememe, örgütsel dönüşümün tamamlanmamış olmasına bağlı zaafılar vb. bir dizi faktörde temsil olunan risk akla gelmelidir. Bunlardan biri de, Sosyalistlerin Meclislerinin, kiteselleşme gibi, solda güçbirliği gibi, partinin bugüne kadar gideremediği çeşitli eksikliklerine karşı sihirli bir anahtar olarak algılanması olasılığıdır. Oysa kiteselleşme ancak bu açılımın ortaya çıkartacağı zeminle olanaklı hale gelebilir. Ya da Sosyalistlerin Meclisleri, dar anlamda, belli bir yerellikteki verili ilerici güçlerin yan yana getirilmelerinin değil, solun toplumsal, siyasal gündemle organik ilişki içine girmesinin aracı, platformu olarak algılanmalıdır.

10. Kongre Sosyalistlerin Meclislerinin bazı yönlerinin siyasal mücadele sırasında olgunlaşmasının kaçınılmaz olduğunu dikkate alarak, bu açılımın özenle somutlanmak, uygun yerelliklerde titizlikle, sağlıklı bir zamanlamayla inşa edilmek zorunda olduğunun altını çizmekte ve sürecin titizlikle yönetilmesi çerçevesinde Merkez Komite'yi görevlendirmektedir.

Bu çerçevede Sosyalistlerin Meclisleri'nin temel özellikleri aşağıdaki şekilde özetlenebilir:

6.a) "Sosyalistlerin Meclisi" kendi başına bir örgüt değil, örgütlü hareket etmeyi geliştiren bir platform olarak işlev kazanır.

6.b) "Sosyalistlerin Meclisi" sosyalist ideolojinin daha geniş kesimlere somut-güncel karşılıklarıyla ulaşması için yerel güçlerin harekete geçirilmesidir.

6.c) "Sosyalistlerin Meclisi", yerelliklerde gerici, emek düşmanı saldırılar karşısında örgütlü davranabilme yeteneğini artıran, emekçi halkın direncini yükselten bir girişimdir.

6.d) "Sosyalistlerin Meclisi", sosyalist seçeneğin halk nezdinde güncellik kazanması, propagandanın yerel dile tercümesi için çalışmalar yapar.

6.e) "Sosyalistlerin Meclisi", yerel düzeyde bir dayanışma kültürünün oluşması için çaba harcar.

6.f) "Sosyalistlerin Meclisi", yerel yönetimlerin denetlenmesi, halkın çıkarlarına aykırı uygulamalarının teşhir edilmesi, bunlara karşı örgütlü bir ağırlık oluşturulması için yollar geliştirir, yerel yönetimlere ilişkin politikalar oluşturur.

6.g) "Sosyalistlerin Meclisi" siyasal, ekonomik, kültürel başlıklarda halk için eğitici çalışmalar düzenler.

6.h) "Sosyalistlerin Meclisi", kadınların siyasal mücadeleye ve toplumsal yaşantıya katılımı için araçlar geliştirir, kendi içinde örgütlenmeler oluşturur.

6.i) "Sosyalistlerin Meclisi", Türkiye'nin sendikal, akademik, sanatsal alanlardaki birikimini, değişik toplumsal hareketlerin militanlarını, yerel meclislerin temsilcileri ile yan yana getiren merkezi platformlar da kurar, ülke ve dünyadaki gelişmeleri değerlendirir, çözüm ve çıkış yolları arar, varılan sonuçları kamuoyu ile paylaşır.

6.j) "Sosyalistlerin Meclisi"nin nasıl bir takvim dahilinde hayata geçirileceğini, yukarıdaki çerçevede içinde Merkez Komite belirleyecektir.

7. Cepheleşme Çağrısı geri çekilmektedir

2010 yılının Ekim ayında yapılan "Cepheleşme Çağrısı", parti yönetimin bıraktığı boşluklar nedeniyle kısa süre içinde sol parti ve örgütler arası işbirliği eksenine kaymış, konunun toplumsal direnç odakları yaratma ve güçlendirme boyutu ihmal edilmiştir. Bugünkü koşullarda "cepheleşme" bir ihtiyaç olmaya devam etmekle birlikte, gerekli altyapısı oluşuncaya kadar geri çekilmiştir.

7.a) TKP yakın gelecekte sol parti ve örgütler arası sağlıklı iletişim kanallarının oluşması, karşılıklı güven ve dostluk ilişkilerinin artmasını gözetilen bir tutum olacaktır.

7.b) İlkeli, programatik bir zemine dayanan ve kalıcı yönler taşıyan ittifak girişimleri için sağlıklı bir zemin oluşuncaya kadar, TKP'nin tercihi somut başlıklarda eylem ve işbirliği kanallarını açık tutmak olacaktır. Kürt ulusal hareketi ile ilişkiler de bu kapsamda değerlendirilecektir.

C- Örgütsel perspektif ve görevlerimiz

1) TKP 10. Kongresi, partimizin bugüne kadar siyasal görevleri açısından başarıya ulaşamamasının bir boyutunun da örgütsel dönüşümlerin eksik kalmasında olduğunu saptamakta ve aşağıdaki hedefleri önüne koymaktadır:

1. a) Türkiye Komünist Partisi'nde bütün kademeler, alınan kararların uygulanması, belirlenen hedeflere ulaşılıp ulaşılmadığına ilişkin hesap vermek durumundadır. Başarı ya da başarısızlık, yalnızca

parti merkezi tarafından değil, somut kriterler üzerinden o çalışma alanındaki bütün partililer tarafından bilince çıkarılması gereken bir sonuçtur.

1. b) Türkiye Komünist Partisi, bütün üyelerini örgütlü kılmak, parti çalışmalarına olanakları ölçüsünde katmakla yükümlüdür.

1. c) Türkiye Komünist Partisi, bütün üyelerinin kendilerini ifade etme, öneride bulunma ve sorumluluk üstlenme haklarını kullanabilecekleri kanalları açık tutmak durumundadır.

1. d) Türkiye Komünist Partisi, ye görev ve sorumluluklarını her daim sınavan, kontrol eden, üyelerini kesintisiz bir biçimde partiye bağlayan ve onları öncelikle örgütlü siyaset yapar hale getiren birimlere sahip olacaktır.

1. e) Türkiye Komünist Partisi, yelerinin siyasal, ideolojik, teorik ve örgütsel yetilerini geliştirmeyi hiçbir gerekçeyle ihmal etmeyecektir.

1. f) Türkiye Komünist Partisi'nin bütün kademelerdeki kurulları idarecilikten arındırılmalı ve yönetici, nc kurullar haline getirilmelidir.

1. g) Türkiye Komünist Partisi'nde merkezi kurullar, görevlendirme ve istihdam politikalarında, ilgili ye ve ilgili çalışma alanına danışmadan ve gerekçe göstermeden aldıkları kararları uygulamaya koymayacaklardır.

1. h) Türkiye Komünist Partisi'nin merkezi kurulları, partinin merkezi her açılımını amaç-araç bütünlüğü içerisinde bütün üyelerle paylaşacaklar, bu bütünlük çerçevesinde kaçınılmaz olarak gündeme gelebilecek olan değişiklikleri, nedenleriyle birlikte, yine bütün üyelere aktaracaklardır.

1. i) Türkiye Komünist Partisi'nin Merkez Komite'den başlayarak bütün alanlardaki kurulları, kurula g veren, hızlı ve uyumlu hareket yeteneğini güvence altına alan bileşenlere sahip olacaklardır.

1. j) Türkiye Komünist Partisi, bütünlüklü gelişim gösteren kadrolar yetiştirebildiğini en kısa sürede kanıtlayacaktır.

2) Bu temel hedefler doğrultusunda, 10. Kongre aşağıdaki uygulamaları karar altına almıştır:

2. a) Merkez Komitesi, 10. Kongre'de alınan bütün kararların uygulanmasına ilişkin her ay partiye düzenli bilgi verecektir.

2. b) Merkez Komite, 10. Kongre kararları doğrultusunda ve partinin bütün kaynaklarını seferber edecek görevlendirmelere ve örgütsel düzenlemelere gidecektir. Bu görevlendirmeler zorunlu haller dışında 2012 Konferansına kadar değiştirilmeyecektir.

2. c) 2012 Haziran ayında 10. Kongre kararlarının uygulanmasının da değerlendirildiği ve tüm alanlarda yönetici kurulların yeniden belirlendiği Parti Konferansı toplanacaktır.

2. d) Merkez Komite yukarıdaki temel perspektif doğrultusunda hızlı, uyumlu ve etkin karar alma ve bu kararları aynı biçimde yaşama geçirme özellikleri esas alınarak daraltılmıştır. Kongre döneminin sonunda, Merkez Komite, bileşiminin partimizin gereksinimlerine denk düşecek ölçekte genişletilebilmesini gözeterek bir öneriyi 2012 Parti Konferansına sunmakla görevlidir.

2. e) Merkez Komite, partinin kolektif önderliği olarak görev yapmaya, iç işbölümünü kendinde saklı tutmaya devam edecektir.

2. f) Merkez Komite içinde siyaset ve örgüt başlıklarını birbirinden koparacak tarzda işbölümünden kaçınacak, komitenin içindeki yürütme sekreteryası siyasal ve örgütsel başlıkları bir bütün olarak değerlendirecek, siyasal ve örgütsel başlıklar ayrı organların konusu olmayacaktır. Merkez Komite üyeleri örgütlenme çalışmalarına aktif biçimde katılacaklardır.

2. g) Parti Konseyi, kongre tarafından seçilmeyecek, partinin örgüt yöneticilerinin, merkez büro üyelerinin tanımlı olarak yer aldığı, haftalık olarak bilgilendirilen, üç ayda bir düzenli ve gündemli olarak toplanan bir "temsilciler kurulu" olarak işlev kazanacaktır.

2. h) Partinin bütün çalışma alanlarında alınan kararların uygulanması, parti içi işleyiş ve partililik normlarına uygunluk konularını takip etmek gibi işlevlere sahip Denetim Kurulu çalıştırılacaktır.

2. i) Bütün parti üyelerinin birimlerde görev yapması ilke edinilecek, birim sekreteryası uygulaması sonlandırılacak, birim sekreterleri seçimle belirlenecektir.

2. j) Bütün çalışma alanları ve bu alanlara ayrılan kaynaklar kongre kararları doğrultusunda gözden geçirilecektir.

Kongre kararları

Suriye ve Ortadoğu hakkında karar

Türkiye Komünist Partisi 10. Kongresi komşu ülke Suriye'de yaşanan gelişmelerin özünü, Ortadoğu'nun, başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere, emperyalizm tarafından yeniden biçimlendirilmesine yönelik projelerin oluşturduğunu saptamakta ve Suriye'nin bütün anti-emperyalist, ilerici güçleriyle dayanışma içinde olduğunu ilan etmektedir.

Suriye'nin ağır toplumsal ve siyasal sorunlara sahip bir kapitalist ülke olduğu açıktır. Bu sorunlar, son yıllarda Suriye'nin dünya kapitalizmine yeni ve daha gelişkin bir eklemlenme yoluna yönelmesi, bu doğrultuda liberal reformların önünün açılmasıyla derinleşmiştir. Kuşkusuz Suriye halkının, sorunlarına örgütlenerek ve eylemli biçimlerde çözüm araması meşrudur. Ancak halkçı, emekçi, ilerici nitelikli hareketlere zemin oluşturabilecek bu ortam, emperyalist girdilerle istismar edilmiş ve ülke bir iç savaşa doğru sürüklenmeye başlamıştır.

Suriye'nin emperyalist sistemden kısmi özerk politikalar güdebilen yapısının, ABD tarafından hoşgörülmediği ve bu ülkenin çeşitli araçlarla baskı altında tutulduğu biliniyordu. Bahar aylarından bu yana bu emperyalist baskı karakter değiştirmiş ve Batılı ülkelerle doğrudan ilişkili, işbirlikçi ve gerici güçler devreye girmiş, hatta bu güçler emperyalistler tarafından silahlandırılmıştır.

Ortadoğu'da iç savaş gündeminin emperyalist müdahale için vesile haline getirildiği son dramatik örnek Libya'dır. TKP Libya'ya yönelik emperyalist müdahaleyi bir kez daha şiddetle protesto etmekte ve Türkiye'nin bu müdahaleyle tüm doğrudan askeri, lojistik veya mali ilişkilerinin derhal kesilmesini talep etmektedir.

Suriye ise Türkiye için daha yakın ve daha yakıcı bir gündem maddesidir. Seçimlerden güçlenerek çıkan AKP, yayılcı, militarist dış politika arayışlarında da cesaret bulmuştur. Emperyalizmin Suriye'ye yönelik baskılarında kritik bir aracı rolü yüklenen Ankara'nın, bu komşu ülkeye doğrudan bir askeri müdahalenin söz konusu olması durumunda, bu kez öncü bir misyon üstleneceği kesindir. Seçimlerin hemen ardından Türkiye'nin Suriye'ye yönelik tavrını sertleştirmesi, provokatif tutum ve yayınların artış göstermesi başka türlü yorumlanamaz.

Türkiye'nin bir askeri müdahalede yer alması veya bu müdahaleyi bizzat gerçekleştirmesi bütünüyle gayrimeşrudur. İçerde Osmanlı dönemine öykünmeye dayanacağı, milliyetçi ve islamcı dalgaları körükleyeceği açık olan böyle bir sertleşme veya müdahalenin, yalnızca emperyalist planlar çerçevesinde anlam taşıyacağı da açıktır.

Üstelik böyle bir gelişmenin, Türkiye'nin güneyinde yoğunlaşan Arap vatandaşlarımız, bu topluluğun büyük çoğunluğunun Nusayri-Alevi kökenli olması, Suriye'nin dinsel yapısı, bölgenin Kürt coğrafyasıyla iç içeliği gibi faktörler gözönüne alındığında çok boyutlu sorunlara yol açacağı da öngörülebilir.

TKP 10. Kongresi, bu kapsamda, Suriye'ye yönelik son 16 Temmuz kampanyasını emperyalist ve militarist bir provokasyon olarak lanetlemektedir.

TKP 10. kongresi AKP iktidarının egemen bir komşu ülke olan Suriye'nin iç işlerine müdahalesini protesto etmekte ve şiddetle kınamaktadır.

TKP bu çerçevede halkımızı uyarmak, gelişmelerin gerçek anlamı konusunda toplumu aydınlatmak, olası bir savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek ve Suriye'nin ilerici, devrimci, anti-emperyalist güçleri ve emekçileriyle dayanışmasını sıkılaştırmak için hiçbir görevden geri kalmayacaktır.

BDP'ye dönük saldırılar hakkında karar

12 Haziran seçimlerinden sonraki bir ayı aşkın süre AKP'nin oylarının artmasının Kürt sorununda çözümü kolaylaştırdığı düşüncesinin bütünüyle yanlış olduğunu göstermiştir. Türkiye Komünist Partisi 10. Kongresi AKP Anayasasının Kürt halkının özgürleşme mücadelesinde ileri bir aşamaya geçme olanağı yaratacağı yolundaki beklentilerin temelli bir yanılsa denk düştüğünü saptamaktadır. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin gerçek ve samimi koşulları ancak sosyalizm perspektifi doğrultusunda inşa edilebilir.

BDP destekli bağımsız milletvekillerinin bir bölümünün milletvekilliklerinin engellenmesi bir hukuki sorun değil, siyasal iktidarın Kürt ulusal hareketine boyun eğdirme politikasının bir parçasıdır. AKP, yeni anayasa gündemini açmazdan önce Kürt muhalefetini mümkün olduğunca sindirmek arzusundadır. Türkiye Komünist Partisi 10. Kongresi Hatip Dicle ve diğer Kürt milletvekillerinin haklarının gaspedilmesini ve tutsaklıklarının sürdürülmesini protesto etmekte, bu başlıkta BDP ile dayanışma içinde olduğunu ilan etmektedir.

AKP'nin izlediği gerginlik politikası akan kanın şiddetlenmesine, Türk ve Kürt halklarının arasındaki mesafenin daha da açılmasına ve şovenizmin yükselmesine yol açmıştır. BDP binalarına yönelik faşist saldırılar da bu politikanın bir parçasıdır. TKP 10. Kongresi tüm ilerici güçleri bu şoven tırmanışın ve akan kanın karşısına birlikte dikilmeye çağırılmaktadır.

Sosyalist Küba ile dayanışma hakkında karar

Sosyalist Küba, ABD'nin yanı başında emperyalizme karşı yürüttüğü mücadeleyi sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimlerden sonra yirmi yılı aşan onurlu direnişiyi sürdürmüş ve sosyalizmin haklılığını, yıkılmazlığını en zor koşullarda kanıtlamış bir ülkedir.

Türkiye Komünist Partisi 10. Kongresi yoldaş Fidel'in adıyla özdeşleşerek kurulan ve yoldaş Raul Castro'nun sürdürdüğü devrimci önderliği ve onurlu Küba halkını coşkuyla selamlamakta, Küba Komünist Partisi'ne en içten dayanışma duygularını iletmektedir.

Yaşasın Küba, yaşasın sosyalizm!

Emekçi kadınların mücadelesi hakkında karar

İkinci cumhuriyetin kadın düşmanı politikalarına karşı görev başına!

AKP iktidarı altında yaşanan yıllar, kadınların toplumsal ve hukuksal kazanımlarının aşındırılmasına ve gaspına neden olmuş, bu sürecin en trajik örneklerinden biri olarak “kadın cinayetleri” düpedüz bir katliama dönüşmüştür. Bu karanlık sicili ortaya koyan İkinci Cumhuriyet sürecinde, AKP'nin en önemli siyasal meşruiyet kaynaklarından birisinin yine kadınlar olması, Partimizin önündeki görevin ne denli zorlu olduğunu gözler önüne sermektedir.

Türkiye Komünist Partisi 10. Kongresi AKP politikalarının “kadın düşmanı” karakterine dikkat çekmekte ve emekçi kadınların örgütlenmesinin ertelenemez bir görev olduğunu vurgulamaktadır.

Türkiye Komünist Partisi, kongreyi takiben tüm ülkede bölgesel kadın toplantıları düzenleyecek, siyasal, toplumsal yaşam ve kadınlar, kadınların örgütlülüğü, kadınların siyasete katılımı ve eğitimi başlıklarını değerlendirecek, emekçi kadın örgütlenmesine yeni bir ivme kazandırmak yönünde önlemler alacak, bu alana yönelik siyasal ve örgütsel bir yol haritası çizecektir.

Kıdem tazminatı hakkına saldırı konusunda karar

AKP'nin seçimde oylarını arttırmasının en önemli doğrudan sonuçlarından bir tanesi de, işçi sınıfımızın ekonomik kazanımlarından kıdem tazminatının iptali girişimi olmuştur. Yeni hükümetin programına kadar giren bu saldırının geçmişinin eski olduğu bilinmektedir. Bugün gündeme girişi ise AKP'nin emek düşmanı sınıf karakterinin yeni bir kanıtıdır. Kongre raporumuzda yer verildiği gibi İkinci Cumhuriyet rejiminin işçi sınıfına ayırdığı yer, bastırma ve hak gasplarından başka bir şey olmayacaktır.